

NOVA PESEM
STAREGA KRAJNCA

SPISAL

PIVČANIN.

↳ *Domičič' Anton* ↲

(Iz *Primorca*)

Ivan Urhovec

V TRSTU — 1867.

NOVA PSEEM

STAREGA KRAVCA

43568

0300 20462

gieradei mi

Kaj doživel sem na sveti?
Bog se vsmil', kaj se godí!
Mislil sem poprej umreti,
Ko dočakat' teh reči.
Prej sem pel, kak vera peša,
Kak' pravica se teptá,
Zdaj povem, kak' svet se mesa,
Da bi tlačil — Slavjana.

Turški car je vedno tičal
V svojem babjeku domá;
Le ko je kristjane bičal,
Turška je zapuščal tla.
Zdaj pa Štambul mu preseda,
Na Francozko vleče ga;
London i Pariz ogleda —
Še na Dunaj zropotá.

Nekdaj šla je vsa Evropa
Zoper Turka na vojskó,
Ker je živel le od ropá,
Tlačil vero nam strašnó.
Kar je Turk bil, to je óstal —
Krvolok i hud tiran¹⁾,
Slávjan mu je *suženj póstal* —
I je še denašnji dan.

Al za to se svet ne meni,
 Ker ga Turka strah več nij;
 Svét ne misli da *Sloveni*
 So mu vzeli te skrbi.
 Zdaj prijateljstvo ž njim sklepa,
 Križ, svobodo sramotí;
 Polomesec — ta je lepa! —
 Se vže bolj ko *križ čestí*.

Zdanji svét nam ne pomaga,
 Zdanji svét le to skrbi,
 Da z Evrope ta nesnaga
 Se nikdar ne zapodi?
 Pušča rop zarad taljanstva,
 Brani žida vsakega;
 Al ne čisla človečanstva,
 Kder se tiče — Slávjana.

Tako dalje več ne pojde,
 Tako biti več ne sme;
 Ako mu pomoč ne dojde —
 Slavjan sam odreši se.
 Glejte, Mavrov i Mongolov,
 Nikder nij več njih kopit;
 Slavjan spomne se Španjolov
 Pošlje Turka — se solit²)

Če kristjanskim to Turčinom
 Bo po volji ali ne,
 To junaškim Slave sinom
 Čisto mala briga je.
 Kdo se meni za kristjane,
 Ki hté papežu vse vzeti;
 Sultana pa tako brane,
 Ko bi hteli zanj umreti.

Tegotijo se na Rusa,
 Ki Slavjanom bramba je;
 Pravijo, da s tem le skuša
 Polastit' Evrope se.
I bojé se Moskvičana
 Turka da podpirajo,
 I preganjajo Slavjana,
 Kder ga koli morejo.

Laško je Francoz ustvaril,
 Pa si je podvrgel nij;
 Kaj bi Rus dežele grabil,
 Ker mu tega treba nij?
 On imá vže dosti svéta,
 Skor ne more vsemu kaj;
 Bratom da pomoč obeta —
 Slava njemu vekomaj!³⁾

Kar se s Poljsko je zgodilo,
 To sicer je žalostno,
 Al je tega krivo bilo
 Največ *plemstvo* njihovo;
 Polj'c posnema naj Saksone,
 Kterim menda treba ni
 Tegotit se na Frankone,
 Ker so ž njimi združeni.

„Rus barbar je strahoviti!“
 Mnogi vpijejo vsikdar;
 Ali ljudstvo *svoboditi* —
 To zna dober le vladar.
 To pa Aleksander dela,
 On svobode ne mrzi;
 Kmalu Ruska bode smela
 Prapor nje razvijati.

Pa če tudi res bi bilo,
 Da je Rus tak hud despot,
 Naj bi Nemce veselilo,
 Da ne bode naš gospod.
 Nij li torej hudobija,
 Le po Rusu vdrihati,
 Da bi Slavo še Turčija
 Obderžala v *sužnosti*?

„Uzajemnost med Slavjani
 To le prazna kvanta je!“
 Tako kvasijo „Prešani“,
 Vendar mira ne dadé.
 Če obiščemo soseda,
 Hitro — ogenj v strehi je;
 Če pa Rus na nas pogleda —
 'Z kože bi skočilo vse!

Nemci niso ko Slavjani,
 So književno združeni;
 Zdaj bi radi ko Taljani
 Vsi pod — Prusa skup prišli.
 Mi pa komaj se poznamo,
 Vsak drugače govori;
 Malo sloge še imamo —
Tujstvo nam najbolj diši.

Tega Nemci so veseli,
 Torej pravijo smeje,
 Da se ne bi *razumeli*
 Brez njih ljube — *nemščine*.
 Res je, da za sorodnike
 Malo skrb Slovan imá;
 Tuje znamo bolj jezike
 Od lastnega sorodnika.

Loči vera, zgodovina,
 Magjar, Vlah slavjanski rod ;
 Glej Poljaka — Slave sina —
 Kako dela nam nasprot.
 Nekdaj je on *nemška* vrata
 Branil zoper sultana,
 A sedaj Bolgara *brata*
 Združen s *Turčinom* — *teptá*.

Vseslavjanske monarhije
 Upati ne moremo,
 Take prazne utopije
 Mi nikakor nejmamo.
 Vendar — naši dualisti
 Se za to ne menijo ;
 „*Vi ste sami panslavisti!*“
 V eno mer nam trobijo.

To strašenje s panslavizmom
 Je vže obrodilo sad,
 Da z nesrečnim *dualizmom*
 Buti Avstrija v propád.
 V ime tega panslavizma
Turčina *podpirajo*,
 I s pomočjo dualizma
Slavjana *obirajo*.

Leto štirideset i osmo
 Svetu kaže, da Slavjan
 Imenuje se ponosno
Najzvestejši Avstrijan ;
 Al ko pravo on zahteva,
 Centralist i dualist
 Vpijeta, da vse odmeva: —
 „*Molči! ti si panslavist!*“

Zdaj si vže so dualisti
 Avstrijo razpárali,
 I preljubi centralisti
 Z njimi jo razcepili.
 Ki so Avstrijo resili
 Na smeti se pahajo,
 Ki so strupom jo morili
 Jim po glavah jahajo.

„Ko bi ranjci oživali,
 Vid'li, kaj je zdaj na svet'
 Za glavó bi se prijeli —
 Naglo spet želeti vmret'“ —
 Te besede, ki veljale
 So od nekđaj vže pri nas,
 Prav resnične so postale
 Še le za *sedanji čas*.

Kar se Magjar, Nemeč zmisli,
 Hitro mu se podeli,
 Slavjanu pa obraz — kisli,
 Ravnopravnost ko želi.
 Magjaronske glej Rečane!
 Njim divjati — prosto je,
 Če pa Slavjan se le gane: —
 „*Udri, lopni! — puntar je!*“

Nam Slovencem nij obstati,
 Ako nas ne združijo;
 „Al v celoto nas zvezati
 Bi — *vmorilo Avstrijo!*“
 Tako mnogi govorijo,
 Na *komarčke* gledajo,
Velke zmaje pa pustijo
Avstrijo da — trgajo.

Ta narobesvet naj hvali
 Magjar, Nemeč kakor če;
 Al pravica s tem se žali,
 Da je groza mislit' le.
 Bije se, ki ravnopravnost
 V srečnej Avstriji želi,
 Boža se pa, ki naravnost
Le gospodstvo si trdi.

Dosti zla smo vže prebili,
 Upali smo boljših dni
 Toda spet smo se zmotili —
 V zlo *še več*e pahneni.
 S tem zaupanje Slavjanov
 Si zapravlja Avstrija,
 Nova zveza Otomanov
 Zdravo srce jej zavdá.

„Slavjani so sami krivi,
 Da jim hudo se godi;
 Oni jako so *sumljivi*,
Ker so v Moskvo potvali.“
 Tako zdaj se ugovarja,
 S tem pravica se krati,
 Ruska himna se povdarja —
 Trpi, trpi — Moskal ti!

Moskvo kriviti — je smešno;
 Vsemu svetu znano je,
 Da je grdo i pregrešno
 Z nam' *vže prej* ravnalo se.
 Kdor na Moskvo zdaj vse zvráča,
 Naj dokaže nam poprej,
 Da nam hrbet le obrača,
 Ker zaprl nam Rus ni mej.

To pač težko bi dokazal,
 Kajti sam prav dobro ve,
 Da je nam le osle kazal
 Na pritožbe naše vse.
 To je prej vže grdo bilo
 In v pogubo Avstriji,
 Pa tud z *Moskvo* spremenilo
 Ni za trohico se ni.

Kajti važno je vprašanje:
 Je li po pravici tó,
 Da se v *Moskvo* potovanje
 Nam *prišteva v tako zlo?*
 Nemec hodi v obravnave
Pangerman'jo si kovat,
 Slavjan „znanstvene“ razstave,
 Ne bi smel obiskovat'!

Zbirajo vže vsi rodovi
 Znanstvenem na polji se,
A kitajski da zidovi
Bi ločili Slavjane?
 To ne more več veljati;
 Nemci s pangermanijo
 Naj Slavjanom vsaj *spoznati*
 I *ljubit'* se puščajo.

To je prirojeno pravo —
 Staro koljkor svet je star,
 Ga teptati — to nij zdravo,
 Le *teptalcu* je na kvar.
 Scer doslé po njem ravnali
 Mi se nijsmo skoro nič,
 Kajti vsaj smo dobro znali,
 Kak mrzi ga Nemčevič.

Da ne bo nam, smo si djali,
 Trl enakopravnosti
 Bodemo se — zdrževali
 Zlate uzajemnosti.
 Toda Nemci i Magjari
 V slepej vladoželjnosti
 Za plačilo so nam dali —
 „Dualizem“ šnofati!

Scer so dualizmu botri
 Tud slovenski „Klunovci“,
 Ker po vseči jim je notri
 V Beču — čast zapravljati. ⁴⁾
 Al Slovenci se držimo
 Zvesto — *federacije*
 I dualizem sovražimo
 Ko — morilca Avstrije.

Solidarnosti Slavjanov
 Tudi zvesto vdani smo,
 Če prijatelji Osmanov
 Nas tud grdo gledajo.
 Kak nam oni smejo kratit'
 Pravo iti k bratu v vas,
 Ki hité se sami bratit' —
 S Turkom, Nemcem zoper nas?

Zdaj so tud — Napoleona
 Za podporo zbrali si,
 Al — nesrečna naša krona
 S takimi podporami. ⁵⁾
 Kaže Mehika, Magenta —
 Da nikakor ne veljá
 Zidati na tega — plenta,
 I prezirat' — Slavjana.

Avstrija! čuj, kaj povemo:
 Mi smo „prva“ bramba Ti,
 Al pričakovati smemo,
 Da nas češ — osrečiti.
 To pa je kar nemogoče
 Če nij *ravnopravnosti*;
 A dvalizem dati noče —
 Nje i ni vzajemnosti.

V takem stanu vse aljance
 I visoki davki vsi
 Ne poboljšajo finance —
 Ne pomogo Avstrii.
 Zato vsac'ga Avstrijana
 Vest kosmata je strašno,
 Ravnopravnost ki preganja,
 Češ — da „reši“ *Avstrijo!*

Da je ta „rešitev“ — — grenka
 Nam i našej Avstrii,
 Da zbog nje ga nij več — cvenka,
 Temu se — nej čuditi.
 Al načudit' se ne mor'mo,
 Da še „zdaj“ pripušča se,
 S tem *podkápát'* neumorno —
Blagostanje — Avstrije.

Kdaj prijatelji Osmanov
 Vendar se prepričajo,
 Da *zatiranjem Slavjanov*
Avstrije — ne zidajo?
 Záman je ves trud ministrov
 I zastonj aljance vse:
 Hokuspokus dualistov —
Ne bo rešil Avstrije!

Kader se je govorilo:
 „Prostor ravnopravnosti!“
 Tak je Nemce to jadilo,
 Da zobmi so škripali:
 „Mi smo *nemški Benečani*,
 Ak — *nadvlade* — nijmamo ;
 Kaj pa so še le Slavjani,
 Ak „pravice“ nijmajo?

Zdaj scer Nemcem i Magjarom
 Volja je spolnila se,
 Ker pa oni nam — barbarom
 Ravnopravnost' ne dadé:
 Zato smo v *še večem blatu*,
 Ko smo bili prejšnje dni,
Dualisti — če tud' v zlatu —
 Vse so to *zakrivili*.

Slavjana zató teptajo,
 Da mu ne posije dan,
 Vendar *popisavat' znajo*
 Avstrije obupni stan.
 Res so modri ko Pavliha,
 Kteri v mrzli sobici
 Le po termometru vdriha,
 Pa ne da zakurit si.

Torej ti, ki se deréjo
 Zoper federacijo,
 „*Mea culpa*“ naj rečéjo,
 Ko nam zla se množijo.
 Kdor je zoper ravnopravnost
 I vzajemnost narodno,
 Hočes, nočes — ta naravnost —
 V *smrt poganja Avstrijo*.

Glejte vi, ki ne trpite
 Uzajemnost' Slavjanov,
 Kako so kulture zlite
 Vseh zapadnih narodov!
 Skoro nič si nijso v rodu,
 Pa književnost jim cvetè,
 In ker rod pomaga rodu,
 Ona tako sjajno spē.

Nemec, Lah, Francoz, Britanec
 Vsak svoj jezik govori,
 Vendar drug je drugim znanec
 Zarad — uzajemnosti.
 Tam je sloga vže velika,
 Tam več narodnost ni jez,
 Mnoge enega jezika
 Je združila krepka vez.

Kako pa pri nas Slavjanih,
 Ki smo pravi bratje si?
 Sram nas mora biti samih —
Pravi „tujci“ smo si b'li.
 Kar otrok je majke Slave,
 Vsi smo se prezirali;
 Med Slavjani sloge prave —
Še na svetu bilo ni!

Mnogi drugi so skovali
 'Z več jezikov en'ga si,
 Mi nesložni pak Slavjani —
Deset z en'ga — skuhalo.
 Res dozdej še mi nikoli
 Nijsmo si prav dobri b'li,
Rusi nam, mi njim — Mongoli,
Tak smo životarili.

Kako zlata sloga jači,
 To je nam — neznana reč,
 Kako pa *neslogo* tlači,
Poskusili smo odveč.
 Kdor za brata nijma — brata,
 Vidi se nad Slavjani —
Tuja tepejo ga vrata —
V svojej hiši gospod ni.

Le ozrimo se okoli —
 Zgodovina nas uči: —
 Rusa trli so — Mongoli,
 Druge pa — *sosedje* vsi.
 Res nas je ko listja, trave,
 Al ker nismo složni b'li,
 Nas pohlepni gosti — *v Sklave*
 Bili so prekrstili.

Ker smo slovstvo vsaki zase
 Brez vse sloge špogali,
 Ker smo gledali le nase,
 Brate pa — prezirali:
To je krivo, to je kljuka —
 Ki le „slepce“ je demant —
 Da so „roka“, „ronka“, „ruka“ —
 „*Revce*“ proti — *nemškej „Hand“.*

Zdaj spoznamo sini Slave,
 Hvala Bogu! vendar vže,
 Če nas tudi je ko trave,
 Da nam „sloge“ treba je.
 Brez te sloge — skušnja pravi —
 Nam ostati nije moč,
 Ker več *mala* moč opravi,
 Nego — *velika nemoč.*

S tem spoznanjem vže književno
 Drug se drug' mu *bližamo*,
 Ter se lepo uzajemno
 Bratovski podpiramo.
 Komur je sorodno - tuje,
 I povdarja prav resno,
 Da *dialekt* mu zadostuje —
 Ta je — — *Jurček za pečjo*.

Ako Bog da, doživimo
 Sčasom še veselih dni,
 Da si složno priskrbimo :
Vsi en jezik književni.
 Ak je bilo to mogoče
 Drugim „raznim“ narodom,
 Kdo potem trditi hoče,
 Da b'ne bilo — Slávjanom?

Sprva bo ta jezik veljal
 Samo bolj omikanim,
 Ali sčasom se bo vpeljal
 Ko *občilo splošno vsim.*
 Dolgo smo svoj dar jezika
 Rab'li le za — tujščino,
 Zdaj bo nas *korist* velika
Gnala tud na — slavščino.

Za ta posel naj se vzame
 Ktera kolj slovanščina,
 Sčasoma iž nje postane:
Zlata — vseslavjansčina.
 Zdanje res bi obledele
 Nam literaturice,
 Ali kaj so — zvezde blede,
Kader sije — — solnčice?

Avstriji se nije bati
 V tem nobene sitnosti,
 Njeni hočemo ostati —
 Če tud' v slovstvu združeni.
 Slabo bi Amerikanec
 S tem se „čuval“ Anglije,
 Ako ne bi Anglikanec —
 Rabi' smel — angleščine.

Avstrija naj ne posluša
 Sveta takega nikdar,
 Ki jo šuntati poskuša
 Zoper tak *pravično* stvar.
 Ak se zbog jezika bati
 Za obstoj je Avstrije, —
 „Nemcem“ morali rezati
 Najprej bi — jezičke.

Vse drugače je s Slavjani,
 Če tud' v knjigi združeni,
 K Avstriji smo prikovani —
 Na Vseslav'jo mislit. nij.
 Naj nas torej osrečiti,
 Avstrija ne zamudi,
 Naj vzajemnost privoliti
 I podpirati hiti.

S tem si pridobi preblaga
 Srca zvestih Slavjanov,
 Nam postane — mati draga,
 Nam podade — život nov.
 Ako Švajci se taljanstva
 Nikdar bati treba nij,
 Njej še stokrat manj slavjanstva
 Če mu le — krivična nij.

Ako pa bi poslušala
 Naroda, ki ne taji,
 Da za Avstrijo ne mara,
 Če mu Slavjan „hlapec“ ni —
 Naj pomisli, da Slavjani
 Še bolj lahko porekó:
 Če nas Avstrija ne brani,
 Tudi nam nij mar za njó.

Ta politika nij prava;
 Bogme, da nij bilo nje,
 Lepa poljska bi država
 Dan denašnji — stala še.
 Al sladkali njih plemiči
 So se s predpravnicami,
 S tem državo deli — k ničí,
 Da jim — zgine spred oči.

Tudi nam, kakor se kaže,
 Take smrti bat' se je;
 Dolg državni, ta ne laže —
 Blagostanje — zginja vse.
 A magjarsko-nemški tiči
 Slavom tako — žvižgajo,
 Nekdaj poljski da plemiči —
 Težko *bolje* znali so.

Slávjanstvo se — ponižuje
 V škodo strašno Avstriji,
 'Z cislajtan'je pa se kuje
 Nov prirepek — Prusiji.
 Če takó še dalje pojde,
 Dobro vem kaj bo s tega — —
 Al račun ta *strgan* bode,
 Načečkan brez — Slavjana!

Opazke.

*) Kakor so Turki nekdanj pri nas divjali, tako divjajo še dan danes po vseh tistih deželah, ktere imajo še v svojej oblasti. Izmed brezštevilnih izgledov naj omenim tukaj samo enega. Na otoku Kandiji v provinciji Kasanos zapovedal je Ali paša seljakom Mesagjanskim, naj mu orožje oddajo. — Moški, zmožni nositi orožje, zbežali so nato, a žene, deca i starčki, ki so ostali, poslali so turškemu poveljniku nekaj orožja ter ga prosili, naj bi se jih usmili. Paša odgovori, da s tem nij zadovoljen i da sam v vasi po puške pride. Pristavil je, da jim se nij nič bati treba, ako sè svojimi družinami lepo doma ostanejo; ako pa svoja stanovanja zapusté, požge i razdere jim vse imenje. Ubožci, s tem malo potolaženi, res doma ostanejo. Ali po noči je paša njih vasi z 7000 vojaki zajel, ljudi polovil, kar jih je mogel, i zarenčal, da so vsi — starčki, otroci i žene, kterih je bilo do 900 — njegovi jetniki. Zene so ti gnjusi do nagega slekli i obleko spravili ali raztrgali. Potem so bile ubožce žene z otroki vred samovoljstvu zverinskih Turkov pripuščene. Dostí deklic je v grozovitnih mukah pomrlo. Petdeset starčkov, ki se hoteli žene i otroke sramote braniti, razsekali so divjaki na same kosce, ko jim so bili vže popred oči izkopali. Preko 40 žen je v morje poskakalo, samo da so se grozovitnih Turkov rešile. En slep i bolan starček je bil živ sežgan; malemu dečku so prsi prerezali, srčice iztrgali, na kol ga nabodli ter ga ko znamenje slavne zmage okolo nosili i. t. d. i. t. d.

*) Mobamedanski Mavri so gospodovali na Španskem od l. 711 do l. 1234, ali prav za prav do leta 1492, ker takrat še le so morali Granada — zadnje svoje posestvo na Španskem — zapustiti ter se v Afriko vrnoti, iz ktere so bili pred 781 leti v krščansko Španijo prilomastili. — Divji Mongoli so l. 1223 na Rusko pridrli ter si v kratkem času velikanski pa nesložni ruski narod podjarmili. Ruski car Ivan Vasiljevič jih je še le l. 1477 premagal i nazaj v Azijo zapodil. —

Kaj niso tudi godni Turčini, ki vže od l. 1356 po južnovshodnej Evropi divjajo, krščanstvo teptajo in iz najlepših dežel, ki bi lahko raj Evrope bile, „dolino solz“ delajo — niso li tudi ti nepoboljšljivi preganjalci krščanstva, omike, svobode i vsakega napredka vže zdavnej zaslužiti, da jim se s silo odvzame, kar si so s surovo silo priropali i da se nazaj poženo, od kodar so prišli? Mislimo, da. — Prijatelji Turkom, vzlasti Nemci, ki so tolike ceremonije vganjali i črno vojsko sklicávali, ko je Danec njih nemškim bratcem v Slezvik-Holsteinu malo nagajal, naj pomislijo, da tudi Slavjani i drugi pod turškim jarmom zdibujoči kristjani niso iz lesa, nego njim enako iz — krvi i mesa. Turškega jarma so siti do grla, zato se ga hočejo otresti, zmagati ali — poginoti, dobro vedoči, da „menj temna noč je v črne zemlje krili, ko so pod svetlim solncem sužni dnovi.“ Nemcem, Francozom, Angležem i vsem čistim kristjanskim visoko omikanim liberaluhom pa, ki sedanje Turke hvalijo, zagovarjajo, blagovoljno dopuščajo „ljubeznjive“ Turke k sebi, svetujemo i sladkost turškega jarma neposredno vsaj nekoliko let poskušati. Počle bi evropejske Turkoljube morda vendar enkrat pamet srečala!

*) Rus je vže večkrat zatr dil i zagotovil, da on, želé i podpiraje osvobodenje Slavjanov i družih kristjanov izpod turškega jarma, ne dela tega iz sebičnega namena: narode te pod svojo lastno oblast spraviti, ampak iz same ljubezni i sočutja do mrzko teptanih narodov, ki so njemu po veri i jeziku v bližnjem rodstvu. To vse je dotičnim narodom dobro znano i prav zato so ruske pomoči srčno veseli i stričeku za njo hvaležni — Razširiti vže zdaj preogromno rusko carstvo do Carigrada. ali se celó tje preseliti, kakor mnogi čenčajo, bilo bi po naših mislih Rusu nemogoče, ako bi tudi prav vsi kristjani balkanskega poluotoka Slavjani bili, koliko menj mogoče je to zdaj, ko je med njimi štiri milijone Romanov ali Karavlahov i tudi veliko Grkov, ki neprenehoma le sanjarijo od obujenja i smrtivstajenja njih starega „grškega“ cesarstva. — Da bodo pa ti osvobojeni narodi, naj se vže ta reč kakor hoče izide, s svojim pomočnikom — Rusom

— v zvezi i srčnem prijateljstvu živeli, to je gotovo. Oj kako lahko bi tudi naša Avstrija namesto sovražstva si tam simpatije, čast i slavo nabirala, ako bi vsaj eno pomočno roko tem nesrečnim narodom podala, mesto da od nekdanj vedno z obema le nehvaležno Nemčijo boža.

¹⁾ Dualizem je strup, i kakor se vsak dan bolj razodeva — strašen strup ne samo za našo národnost, ampak tudi za našo sv. vero i sploh za — obstanek Avstrije. Ako naši poslanci tega zdaj še veliko bolj ko o času volitve prepričani niso, bogme! na duši i na telesu so — slepi. Ako pa to spoznavajo, njih sveta dolžnost je, v zboru neprestrašeno resnico povedati, i če se ne posluša i sprejme, priporočiti se i domu iti, pustivši odgovornost za vse hude nasledke le tistim nepoboljšljivim nemškim trdovratnežem, ki čejo, da bi njihova veljala, če tudi vidijo, da zarad njih trdovratnosti i vladoželjnosti vse k nič gre i razpasti žuga. — Namesto vsega tega pa naši državni poslanci za boljše spoznavajo, dvalistični strup dopuščati i samo za malo cukerkča prositi, da bi si ga ž njim potrosili. S tem si ti nekdanj toliko slavni možje zaupanje vseh pravih Slovencev upravljajo. Namesto navadne hvale se povsod le grajanje sliši, in če je kje, tukaj je vox populi — vox Dei. „Novice“ si sicer prizadevajo jih zagovarjati, povdarjaje njih lepe govore i. t. d. Ali „Novice“ s tem le same sebi škodovajo i nikomu ne koristijo, kajti naj eden še tako lepo za federalizem govori i škodljivost dvalizma dokazuje, če potem za dvalizem glasuje, veljajo njemu besede: si tacuisses....

²⁾ Nij mi menda omenjati treba, da je pri nas, ko pri vseh resnično ustavnih deželah oseba Nj. Veličanstva cesarja posvečena i da vsa naša opozicija le ministerstvu veljá, ktero je prevzelo odgovornost za vso notranjo i venanjo državno politiko i zraven tega še vsem tistim, ki to nesrečno politiko podpirajo, dasi tudi bi jo morali po našem prepričanju ne samo ko vrli Slavjani, ampak tudi ko dobri Avstrijani i verni katoličani odsvetovati i zoper njo se kolikor je mogoče po postavnem potu vojskovati.